

Հովհաննես Թումանյան

Կաքավի ողբը

Ա

Կըտուցը լիքը արին
Կաքավը նըստել քարին,
Ձեն է տալիս, կըղկըղում,
Գանգատ անում հավքերին.

Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Բուն շինեցի էս սարում,
Ձագ հանեցի աննըման.
Իջավ՝ խաղա մարգերում,

Եկան կալան ու տարան,
Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Էն կարկաչուն վըգիկը
Սուր դանակով զարկեցին.

Էն կարմըրիկ կըտուցը
Հուր կըրակին ձրգեցին,

Ա՛յ քուրիկներ,
Ա՛յ հավքեր:

Էն մանրաքայլ տոտերը

Կըտրատեցին ծունկն ի վար,
Էն խատուտիկ փետուրը
Ո՛րն արին ձոր. ո՛րը՝ սար,
Ա՛յ քուրիկներ,
Ա՛յ հավքեր:

Էն, որ սարերն էր հասել,
Քամին եկավ գում արավ,
Էն, որ ձորերն էր անցել,
Հեղեղն ելավ ու տարավ,
Ա՛յ քուրիկներ,

Ա՛յ հավքեր:

Բ

Էլ ո՞նց անեն, Էլ ի՞նչ անեն Էն բընում.
Հանգիստ չունեն, դադար չունեն Էն բընում:
Զօրը մենակ՝ չեն դիմանում Էն բընում,
Գիշերն անտակ՝ չի լուսանում Էն բընում,

Անցած օրերն եկել նորից Էն բընում,
Գել են դառել, ուտում են ինձ Էն բընում.
Էլ չի մընում իմ սըրտիկը Էն բընում,

Ցավով լիքը, լացով լիքը էն բռնում:

Գ

Սն կաքավիկ, ո՞ւր պիտի դու նըստես հիմա:

Չորով բարդի ծառի վրա:

Սն կաքավիկ, թե որ նըրա տերը գա՝ ո՞ւր:

Լացող ուռու ճյուղքին տըխտւր:

Սն կաքավիկ, էն տեղից էլ քշեն որ քե՞զ:

Կըրակ կըլնեն, կէրեն ինձ ես...

Դ

Վա՛յ կաքավիկ,

Սն կաքավիկ,

Չալիկ-մալիկ

Սիրուն հավիկ:

Վա՛յ քո ճուտին,

Էն խորոտին,

Վա՛յ սըգավոր

Իր մոր սըրտին:

Էլ չես կարդում

Հանդ ու արտում,

Մեր սարերից
Կորար տըրտում:

Վա՛յ կաքավիկ,
Սև կաքավիկ,
Վա՛յ իմ կորած

Սիրուն հավիկ:

1910
